

Lời Hứa

“My dear do not be sad, we have to see what the future has in mind for us” -
Đừng buồn em ạ, hãy chờ xem tương lai... ..

Dù đã thấy nhau trên webcam nhiều lần, song Miên không thể không lúng túng khi lần đầu gặp Bent. Trong webcam anh trông trẻ hơn bên ngoài. Khi đối diện, nhìn những nếp nhăn nhỏ trên trán, Miên đoán chừng anh cũng phải lớn hơn mình đến chục tuổi.

“Sao anh đến mà không báo, làm em không kịp mua hoa?”, “Anh muốn dành cho em một ngạc nhiên bất ngờ. Vậy mà em vẫn biết”. Bent cười, ôm choàng lấy Miên... Miên lúng túng bởi thấy mọi người đang quay lại nhìn mình. Đây là sân bay một thành phố nhỏ, rất nhiều người quen... Mà mình có giữ ý thái quá chăng, đây đâu phải một người lạ. Con người này và mình đã hiểu nhau từng li từng tí hơn một năm nay rồi.

Tự nhủ mình thế nên khi taxi đi được ba phần tư con đường từ sân bay vào thành phố thì Miên đã xua được gần hết cảm giác ngại ngùng. Miên nhớ lại lời cô bạn tham mưu: “Tất cả những ai quen nhau trên mạng khi lần đầu gặp gỡ đều cảm thấy một chút thất vọng. Ai vượt qua được cảm giác ban đầu đó thì còn, mà không được, thì coi như tiêu luôn”. Liếc nhìn Bent, Miên thấy sau phút nồng hậu ban đầu, giờ anh cũng đang ngồi im, đôi mắt xanh lơ bối rối. Biết đâu chừng anh ấy cũng đang thất vọng... Bỗng cảm giác thân quen từ hơn ba trăm bức email chợt tràn ngập trong Miên, cô rụt rè đưa tay cầm lấy tay Bent... Anh quay lại, mỉm cười thật hiền, thế là phút lóng ngóng ban đầu đã qua đi.

Xe dừng trước khách sạn, Bent nhìn Miên, ngạc nhiên. Như đã nói trong email, anh tính sẽ ở lại nhà Miên. Trong không gian mạng anh đã đánh thức Miên dậy mỗi buổi sáng, uống cà phê với cô, đưa cô đến sở làm. Buổi tối Miên nấu cơm đợi anh về, anh vừa ăn vừa luôn miệng khen ngon... Ăn xong anh còn làm việc thêm ba tiếng đồng hồ trên máy tính, đêm nào Miên cũng phải nhắc anh đi ngủ sớm.

Vậy mà bây giờ Miên đưa anh đến một khách sạn! Miên lúng túng giải thích: Ở đây không giống trên mạng. Muốn được ở chung một nhà thì còn phải qua

nhiều công đoạn lắm.

Khách sạn Hoa Tím nằm bên sông, nhỏ xinh và sạch sẽ, xây dựng đơn giản nhưng đẹp nhờ cảnh thiên nhiên bao quanh. Chọn khách sạn này, Miên đã hỏi thăm thông tin từ nhiều bạn bè trong ngành du lịch. Theo lời các bạn Miên, khách sạn này trông có vẻ giống một nơi ở ẩn, không có tiếng gõ cửa lúc đêm khuya. Trong lúc chờ Bent lên phòng cất hành lý và tắm, Miên đọc lại thực đơn để đặt bữa tối. “Theo em thì chị đừng gọi món vả chua. Sợ người nước ngoài chưa quen bụng với đồ ăn lên men của xứ mình”. Cô gái ở khách sạn e dè đề nghị. Miên nghĩ cô ta có lý, nhưng món ăn này cô đã nhiều lần tả với Bent trong những bữa ăn chung trên mạng. Anh vẫn thường hỏi mỗi khi ngồi vào bàn ăn tưởng tượng giữa hai người. Vậy hôm nay cũng nên để anh nếm thử một chút, Miên tự nhủ, mình sẽ cẩn thận bảo anh ăn ít thôi.

Bữa ăn tối tuyệt vời. Một đĩa nhạc Schubert nhẹ nhàng tha thiết. Bàn ăn đặt bên cửa sổ. Xa xa là nhịp cầu lấp lánh đèn soi bóng trên sông. Bent ăn ngon miệng, anh đánh sạch cả đĩa vả chua. Đúng là bên ngoài trông anh hơi thô, bụng đã hơi mập, không lung linh như trong trí tưởng tượng của Miên. Nhưng cái quan trọng là mình phải biết mình muốn gì!

Ba mươi sáu tuổi, Miên không còn trẻ. Cuộc hôn nhân đầu đời đổ vỡ làm cô trở thành lầm lì khép kín hơn mười năm. Hơn mười năm sau khi chia tay Tuấn, Miên không quen thân được với một người đàn ông nào, chỉ vì luôn bị ám ảnh: họ lại sắp nói dối, sắp nói dối...

Sau này, khi công tác ở bộ phận đối ngoại có lần Miên nghe một khách nước ngoài than vãn: “Ở đây thật lạ, đôi khi chỉ một chuyện đơn giản, lý do đi trễ chẳng hạn người ta cũng không chịu nói thật”. Ấn tượng về Tuấn bỗng quay lại, Miên bất giác lạnh người. Mười năm trước, điện thoại di động chưa phổ biến như bây giờ. Lần nào cô đi công tác, Tuấn cũng gọi điện cho cô mỗi đêm. “Anh đang ở đâu?”. “Ở nhà, xem tivi, nhớ em lắm!”. Miên xuýt xoa khuyên chồng đi ngủ sớm... Một hôm tình cờ nghe lọt vào trong điện thoại một âm thanh lạ, cô tò mò kiểm tra tổng đài, phát hiện ra số điện từ đó Tuấn gọi là số điện của một hộp đêm... Lúc đó, cô lạnh da gà, mỗi chân lông đều sồn ọc.

Từ đó Miên thận trọng, thận trọng thái quá đến nỗi chẳng tìm được cho mình một người đàn ông nào khác. “Muốn có tình yêu thì phải mở lòng ra chứ” - Bạn gái khuyên. Họ giới thiệu Bent. “Anh ấy là người tốt. Những người Việt qua bên đó công tác đều được Bent giúp đỡ. Thật thà như đếm và dễ tính vô cùng”. Mấy dòng lý lịch trích ngang đó làm Miên tạm yên tâm. Khoảng cách xa làm Miên không bị ám ảnh bởi nỗi sợ đàn ông, rồi sự cô đơn làm cho trò chơi lừa dối trên mạng dần dần trở nên một nửa cuộc sống.

Bây giờ Bent ngồi đây. Miên bắt đầu thôi không nhìn thấy cái bụng đã hơi mập, mái tóc bắt đầu thưa và những nếp nhăn nhỏ trên trán. Bây giờ cô thấy ánh mắt anh cởi mở, miệng cười thân thiện, những câu nói đùa hóm hỉnh thật dễ thương, đúng là hình ảnh đã thấy qua những bức thư. Những bức thư luôn kết thúc bằng dòng chữ ấm áp: “Lots of love from Bent” rồi “Lots of kisses from Bent” - rất nhiều tình yêu và cái hôn từ Bent.

“Anh muốn đến thăm nhà em, nơi anh đã đến nhiều lần lắm rồi”. Bent bảo. Miên do dự. Bây giờ trời đã tối. Hàng xóm sẽ nghĩ sao khi thấy cô đột ngột xuất hiện với một ông Tây cao lêu đêu.

“Để mai đi anh”, Miên hẹn. Miên đưa Bent đến một quán cà phê nhạc để anh có thể nghe Beethoven và uống một ly Brandy như anh vẫn thường miêu tả về những buổi tối một mình. Một nghệ sĩ vĩ cầm đang chơi nhạc cạnh cái lò sưởi cũ hắt lên một thứ ánh sáng ấm áp. Khi nghe hết bài Sonate moonlight, Bent đặt tay lên vai Miên, rồi cánh tay anh quàng quanh vai cô.

Họ chưa dám nói gì về tương lai, bởi cả hai đều cảm thấy trước hết phải làm sao cho những gì trong không gian mạng bước ra ngoài cuộc đời. Họ tiếp tục câu chuyện thường nói: những món ăn, thời tiết, những bộ phim rồi những dự tính cho tương lai, những kỷ niệm trong quãng đời quá khứ...

Miên bất giác bật ra một câu từ đâu đó sâu trong tâm tưởng: “Em chỉ mong lúc nào anh cũng nói thật với em về mọi chuyện”. Bent mỉm cười: “Tất nhiên. Nói dối là một tội trọng, anh sẽ không bao giờ hạ mình làm chuyện đó”.

Một tuần sau Bent đi. Miên hỏi cảm tưởng, Bent cười: “More than I can

dream” - Còn hơn những gì anh có thể mơ. Anh ôm Miên thật chặt khi chia tay, lần này Miên không còn thấy ngưỡng ngừng nữa. “Anh sẽ quay lại chứ?”. “Tất nhiên” Anh cúi xuống hôn từ biệt. Miên vòng hai tay quanh người anh siết chặt, cái bụng hơi cộm cộm của anh chạm vào dưới ngực, một cảm giác ngộ nghĩnh và thân thương. Bent chỉ vắng có hai hôm đi đường, sau đó lại trở về ngay với Miên... trên mạng. Những bức thư lại tiếp tục. Bây giờ hơi khác đi, những bức thư kết thúc bằng “Warmest hugs from Bent” - Bent ôm hôn thăm thiết. Sao thế, Miên cười thầm, bây giờ anh đã nhiễm ngôn ngữ chính trị rồi chắc?

Bốn tháng sau, đột nhiên Bent gửi mail hỏi Miên về giá đất, giá nhà. “Anh định sống ở đây sao?”, “Tại sao không? Đi đi về về giữa hai châu lục, đó là cuộc sống mà ở đây nhiều người mơ ước”. Một tháng trời, Miên đi hỏi rồi mail cho Bent cả một danh sách giá cả đủ loại đất từ mặt tiền đường phố đến đất rẻo ở ven sông.

Bent thì miệt mài làm việc. Bây giờ anh làm việc đến mười ba giờ một ngày, nhiều đêm ngủ gật bên máy tính. Kể với Miên, Miên xót cả ruột. Miên chẳng biết làm gì để giúp anh ngoài những lời chăm sóc. Nhớ ăn nhiều trái cây, ăn nhiều cá, nhớ cẩn thận khi lái xe trên đường. Thư của anh thưa hơn trước. Hai hôm một bức, rồi ba bốn hôm. Chỉ vì muốn có một chỗ ở đẹp mà anh phải hy sinh nhiều thế... Mỗi lần mở hộp thư không thấy Bent, Miên buồn hẫng cả người. “Bent, không cần phải vất vả thế, mình có thể ở trong căn nhà nhỏ của em mà!”. Nhưng Bent bảo: “My dear do not be sad, we have to see what the future has in mind for us” - Đừng buồn em ạ, hãy chờ xem tương lai... Vậy là Miên lại thấy tin tưởng, lại vui...

Rồi tháng chín đến, mùa du lịch bắt đầu và bỗng nhiên đèn nickname của Bent tắt hẳn trên mạng. Trước đó Bent đã nói với Miên dự định tháng chín này về Huế. Hay là anh đã lên đường? Nhưng sao anh không nói gì với Miên? Anh muốn dành một ngạc nhiên bất ngờ?

Lòng Miên từng bừng vui, cô lau dọn căn nhà nhỏ, mua thức ăn chất đầy tủ lạnh rồi dạo phố sắm cho mình vài bộ cánh mới. Lần này không phải quá e dè nữa, có thể để Bent về đây ăn cơm với mình, anh có vẻ thích hợp với cơm Á Đông, món vả chua anh còn xơi được cả đĩa nữa là.

Chuông điện thoại reo. Miên cầm máy, chắc chắn là Bent, ai có thể gọi vào giờ khuya khoắt như thế này.

“Cám ơn chị...”, đó là tiếng bà chủ miếng đất - một trong những miếng đất mà Miên đã đi hỏi cách đây mấy tháng. “Tôi đã bán được miếng đất nặng vừa cho ông Tây đó rồi, muốn gặp chị để gửi chút hoa hồng...”.

Sao có thể như vậy được? Vậy là Bent đã về, nhưng đang ở đâu?

Miên gọi điện đến khách sạn Hoa Tím. Liên tục nghe trả lời: “Ông Bent Johnson có ở đây, nhưng ông ấy đi chưa về”. Một cuộc taxi đến khách sạn, Miên được cô gái ở quầy tiếp tân mời ngồi chờ. Một tiếng, hai tiếng. Đây là lần đầu Miên ngồi đây vào buổi tối. Trông vẻ căng thẳng của Miên, cô gái làm ở khách sạn đến ngồi cạnh cô, bắt chuyện.

Miên nhìn kỹ cô gái: Đây chính là cô gái lần trước đã góp ý về món và chua... Hôm ấy thu mình trong chiếc áo dày cộp trông cô có vẻ chất phác, nhưng giờ này với chiếc áo hai dây mềm mại trông cô thật sexy với khuôn mặt tuổi hai mươi và khoe môi đầy nhục cảm. Nghe Miên bảo là cùng làm việc với Bent, cô tâm sự:

“Chị làm việc được với Bent thật giỏi... Chưa thấy ai kỹ tính như anh ấy. Khiếp, mua có miếng đất nhỏ tẹo mà cũng hỏi lui hỏi tới giá cả, thuê phiên dịch đọc giấy tờ, lại còn bảo đã tham khảo nhiều nguồn tin... Em bực mình, dọa bỏ luôn, anh mới chịu dứt khoát ký giấy”.

Mười ngày sau Bent làm đám cưới với cô dâu nhỏ hơn chú rể hơn ba mươi tuổi. Miên cũng nhận được thiệp mời. Dù vẫn còn khản giọng, sưng mắt, trán còn chưa hết mùi dầu gió, Miên cũng mặc chiếc áo đầm mới mua đi dự tiệc. Dù sao đi nữa, cũng đến để chúc mừng Bent quả thực đã được “nhiều hơn mơ ước”, bởi dù sao, anh đã giữ lời, anh không hề nói dối khi bảo Miên: “Hãy chờ xem tương lai...”.